

Felicitat

Katherine Mansfield

I llavors, al cap de sis anys, el va tornar a veure. Estava assegut en una d'aquelles petites taules de bambú guarnida amb un gerro japonès amb narcisos de paper. Hi havia una plata alta de fruita davant seu, i amb molta cura, d'una manera que ella va reconèixer immediatament com la seva manera «especial», pelava una taronja.

Ell devia notar el xoc del reconeixement en ella perquè va mirar amunt i els ulls es van trobar. Increïble! No la coneixia! Ella va somriure; ell va arronsar les celles. Ella s'hi va acostar. Ell va tancar els ulls un moment, però en obrir-los la cara se li va il·luminar com si hagués encès un misto en una habitació fosca. Va deixar la taronja i va tirar la cadira enrere, i ella va treure la mà petita i calenta del maniguet i l'hi va donar.

—Vera! —va exclamar ell—. Que estrany. ¿Saps que per un moment no t'he reconegut? Per què no seus? Has dinat? No et vols prendre un cafè?

Ella va dubtar, però és clar que volia.

—Sí, em prendré un cafè. —I es va asseure davant d'ell.

—Has canviat. Has canviat molt —va dir ell, observant-la amb aquella mirada frisoosa i encesa. —Fas molt bona cara. No t'havia vist mai fer tan bona cara.

—De debò? —Es va aixecar el vel i es va descordar el coll alt de pell. —No em trobo gaire bé. No puc sofrir aquest clima, saps.

—Ah, no. No suportes el fred...

—El detesto. —Es va estremir—. I el pitjor de tot és que com més gran et fas...

Ell la va interrompre.

—Perdona —i va picar la taula per cridar la cambrera—. Porti cafè i llet, sisplau. —A ella—: Segur que no vols menjar res? Una mica de fruita, potser? La fruita d'aquí és molt bona.

—No, gràcies. Res.

—Doncs arreglat. —I amb un somriure un punt massa ample, va tornar a agafar la taronja—. Deies... que com més gran et fas...

—Més fred tens —va riure ella. Però pensava com recordava de bé aquell stratagema d'ell —l'estratagema d'interrompre-la—, i com l'exasperava sis anys enrere. Aleshores li feia l'efecte que ell, de cop i volta, a la meitat del que ella estava dient, li posés la mà sobre els llavis, es girés cap a una altra banda, dedicés l'atenció a una altra cosa, i després tragués la mà, i ben bé amb el mateix

somriure lleugerament excessiu, li tornés a dedicar l'atenció a ella. ...Ara estem preparats. Ja està arreglat.

—Més fred tens! —Ell va repetir les seves paraules, també rient—. Ah, ah. Encara dius les mateixes coses. I hi ha una altra cosa teva que no ha canviat gens: la teva preciosa veu, la teva preciosa manera de parlar. —Ara estava molt seriós; es va inclinar cap a ella, i ella va sentir l'olor càlida i picant de la pell de taronja—. Només has de dir una paraula i reconeixeré la teva veu entre totes les veus. No sé què és, sovint m'ho he preguntat, que fa de la teva veu un... record obsessiu.

...¿Recordes la primera tarda que vam passar junts a Kew Gardens? Estaves tan sorpresa perquè jo no sabia el nom de les flors. Continuo igual d'ignorant tot i les teves explicacions. Però sempre que fa bo i el dia és calorós, i veig colors llampants, és molt estrany, saps, sento la teva veu dient: «Gerani, calèndula, berbena.» I em fa l'efecte que aquestes tres paraules són tot el que recordo d'un llenguatge oblidat, celestial. ...Te'n recordes, d'aquella tarda?

—Ah, sí, i tant.

Ella va respirar a fons, suaument, com si els narcisos de paper que hi havia entre ells fossin gairebé massa dolços per suportar-ho. Però el que havia restat al seu record d'aquella tarda en concret era una escena absurda a la taula del te. Una munió de gent prenent te en una pagoda xinesa, i ell comportant-se com un boig per culpa de les abelles —fent-les fora amb la mà, picant-les amb la pallola, exageradament seriós i enfurismat per a l'ocasió. Com s'havien divertit els bevedors de te burletes. I com havia sofert ella.

Però ara, mentre ell parlava, aquest record es va esborrar. El d'ell era l'autèntic. Sí, havia estat una tarda meravellosa, plena de geranis i calèndules i berbena, i... un sol calent. Els seus pensaments van ronsejar sobre les dues últimes paraules, com si les cantés.

Amb l'escalfor, com qui diu, es va desplegar un altre record. Es va veure asseguda a la gespa. Ell ajagut al seu costat, i de cop, després d'un llarg silenci, ell va rodolar i va posar el cap sobre la falda d'ella.

—Tant de bo —va dir ell, amb veu baixa i amoïnada—, tant de bo hagués pres verí i m'estigués a punt de morir... ara i aquí!

MANSFIELD, Katherine. *Felicitat [Bliss and other stories]*, Barcelona: Columna, 2001.
Traduït per Marta Pera Cucurell